

UZASADNIENIE

R. K., po ostatecznym sprecyzowaniu żądania, domagała się zasądzenia na swoją rzecz od B. C. kwoty 10.580 zł tytułem zapłaty wynagrodzenia, wynagrodzenia chorobowego oraz zasiłku chorobowego za łączny okres od października 2015 r. do dnia 25 maja 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwoty 3.000 zł tytułem odszkodowania. Nadto wniosła o nakazanie B. C. złożenia w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych jej zwolnień lekarskich za okres od dnia 25 listopada 2015 r. do dnia 25 maja 2015 r.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pracowała u pozwanej B. C. w kiosku jako sprzedawca. Gdy pozwana dowiedziała się o jej ciąży zaproponowała umowę o pracę na czas określony od 1 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. Podkreśliła, iż od dnia 25 listopada 2016 r. przebywa na zwolnieniu lekarskim i do dnia wniesienia powództwa nie otrzymała wynagrodzenia chorobowego. Nadto wskazała, iż nie posiada egzemplarza umowy o pracę, a w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych pracodawca zarejestrował umowę zlecenia. Podała także, iż B. C. zażądała od niej podpisania oświadczenia, iż nie będzie wnosila żadnych roszczeń finansowych. Powódka takie oświadczenie napisała, lecz go nie podpisała, ponieważ pracodawczyni nie rozliczyła się z nią według umowy o pracę.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że roszczenia finansowe z tytułu wynagrodzenia chorobowego za 33 dni pracy są niezasadne, ponieważ są wypłacane wyłącznie w ramach umowy o pracę, nie zaś z tytułu umowy zlecenia. Nadto wskazała, iż ze względu na specyfikę prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zatrudnia wyłącznie osoby na podstawie umowy zlecenia. Podkreśliła także, iż przeprowadzona przez Państwową Inspekcję Pracy w S. kontrola nie wykazała żadnych zawartych umów o pracę.

Sprawa w zakresie zasiłku chorobowego została przekazana Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych prawomocnym postanowieniem z dnia 7 lutego 2017 r. (k. 82).

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie prawomocnym wyrokiem częściowym z dnia 24 marca 2017 r. oddalił powództwo w zakresie wynagrodzenia chorobowego oraz wynagrodzenia za pracę ponad kwotę 2.336 zł, a więc co do roszczeń związanych ze stosunkiem pracy.

Strony w dalszej części procesu podtrzymały swoje stanowiska dotyczące zaległego wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 2 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. R. K. świadczyła usługi na rzecz B. C. na podstawie umowy zlecenia.

Dowód: protokół kontroli Państwowej Inspekcji Pracy – k. 27 – 28, przesłuchanie B. C. w charakterze strony – k. 80 – 81 w zw. z k. 70, przesłuchanie R. K. w charakterze strony – k. 79 – 80 w zw. z k. 69

Z dniem 1 października 2015 r. R. K. została zgłoszona przez B. C. do ubezpieczenia społecznego z tytułu umowy zlecenia (kod 04 11 0 0), z podstawą wymiaru składki wynoszącą 1.168 zł za miesiąc. Taką samą podstawę wymiaru B. C. zadeklarowała za listopad 2015 r.

Dowód: raporty (...) P (...) k. 52, 54

R. K. otrzymywała wynagrodzenie w gotówce, bez pokwitowania.

Dowód: przesłuchanie R. K. w charakterze strony – k. 79 – 80 w zw. z k. 69, zeznania świadka K. M. – k. 70 – 71

R. K. nie otrzymała wynagrodzenia za miesiąc październik i listopad 2015 r.

Dowód: przesłuchanie R. K. w charakterze strony – k. 79 – 80 w zw. z k. 69

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części dotyczącej wynagrodzenia do kwoty 2.336 zł okazało się w całości uzasadnione.

Zgodnie z art. 734 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.c.).

R. K. od samego początku współpracy z B. C. świadczyła usługi na podstawie umowy zlecenia. Przesądził o tym prawomocny wyrok częściowy z dnia 24 marca 2017 r. wydany w niniejszej sprawie, w którym Sąd oddalił powództwo w zakresie wynagrodzenia chorobowego powódki oraz wynagrodzenia za pracę ponad kwotę 2.336 zł. Pracowniczy charakter zatrudnienia należał do podstawowych przesłanek rozstrzygnięcia i został wykluczony, co zostało omówione w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Zatem wyrokiem końcowym Sąd objął wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia, rozpoznając sprawę już z pominięciem przepisów postępowania odrębnego z zakresu prawa pracy (k. 130).

W toku wykonywania łączącej strony umowy o świadczenie usług powódka otrzymywała wynagrodzenie w gotówce, bez pokwitowania.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył tego, czy R. K. otrzymała wynagrodzenie za miesiąc październik i listopad 2015 r., a także w jakiej wysokości. Powódka przez cały czas trwania procesu argumentowała, że za miesiąc październik i listopad 2015 r. w ogóle nie otrzymała wynagrodzenia. Pozwana zaś twierdziła, że wypłaciła powódce wszystkie należności wynikające z tytułu umowy zlecenia.

Wobec zarzutu powódki niewypłacenia wynagrodzenia z tytułu wykonania umowy zlecenia, to na pozwanej zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy wykazania, że powódce wynagrodzenie zostało wypłacone.

B. C. na udowodnienie swoich twierdzeń przedłożyła do akt sprawy pismo, w którym R. K. miałaby stwierdzić, że wynagrodzenie za okres do dnia 30 listopada 2015 r. zostało jej wypłacone. Owo pismo nie zostało podpisane przez powódkę.

Należy mieć na uwadze, że przedłożone oświadczenie ma moc dokumentu prywatnego. Zgodnie zaś z art. 245 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Pismo przedłożone przez pozwaną nie nosi jednak podpisu pozwanej, a więc nie może zostać uznane za dokument prywatny. Nie stanowi również pokwitowania w rozumieniu art. 462 § 1 k.c.

To pozwana, jako wierzyciel, a jednocześnie osoba na co dzień organizująca wykonywanie usług, powinna zadbać o należyte potwierdzenie faktu zapłaty. W sytuacji, gdy płatność nie występowała w postaci przelewu, to wypłatę gotówkową z reguły potwierdza pokwitowanie, którego w tym wypadku zabrakło. W takiej sytuacji wierzyciel (pозwana) wykazuje fakt dokonania wypłaty wszelkimi środkami dowodowymi. Pozwana nie zgłosiła jednak żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność, poza własnym przesłuchaniem. Dwóch świadków przesłuchanych w sprawie nie miało wiedzy o wypłacie wynagrodzenia za sporny okres.

Skoro powódka zaprzecza wypłacie wynagrodzenia i nie ma żadnego dokumentu potwierdzającego ten fakt, to samo przesłuchanie pozwanej jest niewystarczające i nie stanowi o wykazaniu tej okoliczności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż pozwana nie uniosła ciężaru dowodowego w zakresie wykazania, że wypłaciła powódce wynagrodzenie z tytułu wykonania umowy zlecenia za miesiąc październik i listopad 2015 r., a zatem roszczenie o zapłatę wynagrodzenia uznano za zasadne.

Wysokość wynagrodzenia należnego R. K. ustalano na podstawie przedłożonych do akt sprawy, a niekwestionowanych przez żadną ze stron, deklaracji (...) P (...) (k. 52 i 54), z których jednoznacznie wynika, że powódka została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych w październiku i listopadzie 2015 r. z podstawą wymiaru składek 1.168 zł. Zatem Sąd przyjął, w braku innych dowodów potwierdzających wysokość wynagrodzenia, że wynagrodzenie należne R. K. z tytułu umowy zlecenia wynosi 1.168 zł. miesięcznie.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów złożonych przez obie strony (głównie na podstawie protokołu kontroli Państwowej Inspekcji Pracy, deklaracji składanych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych), a niekwestionowanych w żadnym zakresie, a także zeznań świadków K. M. (w zakresie wynagrodzenia przekazywanego w gotówce), I. A. i powódki (w zakresie niewypłacenia wynagrodzenia oraz przekazywania wynagrodzenia w gotówce).

Uwzględniając wszystko powyższe, Sąd w punkcie I. wyroku zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 2.336 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.168 zł od dnia 1 listopada 2015 r., od kwoty 1.168 zł od dnia 1 grudnia 2015 r. O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu, jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Odsetki zasądzono od kwot 1.168 zł stanowiących miesięczne wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia, uznając w braku odmiennego uregulowania, że winno ono być wypłacone w ostatnim dniu miesiąca (art. 744 k.c.), zatem pierwszy dzień miesiąca następującego po miesiącu, w którym świadczenie winno być spełnione będzie dniem, od którego zleceniodawca będzie pozostawał w opóźnieniu.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wysokość kosztów procesu w niniejszej sprawie ograniczała się jedynie do opłaty od pozwu, którą poniosła powódka, a która wynosiła 117 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

19.12.2017